

[Indenrigsministeren]

nistrativt. Den var nemlig ikke bundet af en lovgivning. Det er jo en helt principiel diskussion, som man kan tage, om folketingets skal blande ministerens ansvarsområde ind i folketingets arbejde i en sådan grad, at der sker en forplumring af sondringen mellem ministrenes og folketingets ansvar. Vi har en tredeling af magten her i landet, men jeg føler, at folketinget på mange områder i stigende grad er begyndt at blande tingene betænkeligt sammen, og det er der altså tale om her. Jeg var i min gode ret til at ændre den bekendtgørelse dengang. Der var intet i lovgivningen, der ikke gav mig mulighed for det. Det, man som minister ikke kan gøre på medicinområdet uden om folketinget, er at sætte tilskudssatserne ned el.lign., men her er der tale om en helt reel ting, som ministeren administrativt kan ændre, og det var det, jeg gjorde.

Når jeg nævner det, er det, fordi det, hvis man ønsker at lave en sådan lovgivning med tilbagevirkende kraft, i høj grad rejser det spørgsmål, som man må stille jurister, hvornår det så vil være rimeligt at ændre det, om det skal være fra den dag, hvor ministeren udnytter sin ret til at gennemføre nogle administrative bestemmelser, eller det skal være fra den dag, hvor folketinget underkender disse administrative bestemmelser, nemlig ved et forslag som det, hr. Agerschou har fremsat. Det er en rent principiel diskussion, som man bestemt godt kunne tage i folketinget i almindelighed, også når det drejer sig om andre spørgsmål end medicin.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Det er korrekt, når ministeren hævder, at folketinget i sin tid har givet ministeren en bemyndigelse til det, hun gjorde den 23. marts 1984, men folketinget kan tage den bemyndigelse fra ministeren igen, hvis folketingets flertal mener, at ministeren udøver den på en måde, der ikke er i overensstemmelse med den måde, folketingets flertal mener den skal udøves på. Det er det, der er sket, og det skal indenrigsministeren ikke forplumre.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Det har jeg ikke et øjeblik underkendt. Jeg mener, det er aldeles rigtigt, at folketinget til

enhver tid selvfølgelig kan tage en sådan bemyndigelse fra en minister, hvis der viser sig et flertal for noget andet, men man kunne i princippet sige, at folketinget derved også fuldstændigt tager ansvaret. Hvis folketinget på den måde ønskede at gribe ind i alle mulige sager inden for et ministerområde, ville det være plat umuligt for ministeren at leve op til sit ansvar som minister, og det ville skabe nogle ganske alvorlige problemer, selv om det selvfølgelig er meget rart at blive ansvarsfri, hvad man ville blive på den facon.

Når jeg tager det frem, er det, fordi det rejser et spørgsmål af væsentlig betydning, hvis folketingets flertal eller nogle partier ytrer ønske om, at noget skal have tilbagevirkende kraft, nemlig hvornår datoen så er, om det er fra den dag, hvor ministeren udnytter sine administrative beføjelser ifølge lovgivningen, eller det er fra den dag, hvor folketinget omgør det. Jeg mener, det sidste må være korrekt, men det skal der vist jurister til at vurdere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 95:

Forslag til folketingsbeslutning om demokratisering af valgene til folketinget.

Af Lenger (VS) m.fl.

(Fremsat 27/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):